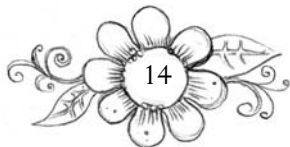

neznala. Vmžiku roztáhla svá
blankytně modrá křídla a honem
zaletěla za maminku, aby se schovala.

„Hej, kvítkový poníku!“ zaštěkal
jeden z pejsků. „Kam jsi zmizela?“
Čumáčkem rozhrnul dlouhý hedvábný
závoj maminčina ocasu. A když viděl,
že se za ním Poly schovává, doběhl k ní,
aby si s ní promluvil.

„Tady jsi,“ usmál se. „Pořádáme
závod na Medovou mýtinu. Nechceš se
ho taky zúčastnit?“

Poly zavrtěla hlavou.

„A proč ne, Poly?“ ozvala se
maminka. „Cval ti přece jde.“

„No jo, mohla bys ten závod i vyhrát,“
zaštěkal pejsek. „Tak co?“

Poly si schovala tvář v dlouhé bílé
hřívě. Tolik se styděla, že ani nevěděla,
co dělat.

Maminka se na ni přívětivě podívala.
„Bude to legrace, Poly,“ řekla jí.

Poly se na chvíli zamyslela. Měla
mnohem delší nohy než pejskové.
A rychle cválat se jí vážně líbilo...

„Tak co ty na to, Poly?“ štouchla

do ní maminka sametovým
čumáčkem.

Poly se zhluboka nadechla. Chtěla říct: „Tak dobře, půjdu moc ráda!“ Jenže hrdlo měla natolik sevřené, že z něj vyšlo jen něco jako *ehm-ehm*.

Pejsek zavrtěl ocáskem. „Promiň, nerozuměl jsem ti. Tak půjdeš?“

Poly svěsila hlavu. Byla v takových rozpacích, až se málem zapotila.

Maminka se na ni podívala a čekala, až něco řekne, ale Poly jako by dočista přišla o hlas.